

Statskassens Værg. — Med Hensyn til et Spørgsmaal, der blev rettet til mig ved § 24, som indeholder den Regel, at de Udgifter, der omtales i § 23, men ikke Udgifterne efter § 22, skulle komme til Fordeling, da skal jeg bemærke, at Meningen er ikke tvivlsom. Det kan gjerne være muligt, at det kunde være hensigtsmæssigt at udtale det tydeligt og i selve Teksten, men Meningen af det andet Stykke i § 24 er ikke tvivlsom. Der staar, at Statskassen udreder det Halve, og man har spurgt: Hvem skal saa udrede den anden Halvdel? Derpaa gives et temmelig tydeligt Svar i hvert Tilfælde i Bemærkningerne til Lovforslaget, hvor det jo hedder, at Udgifterne bæres for Halvdelen af Statskassen og for Halvdelen af større kommunale Kredse, navnlig dels Kjøbenhavn, dels Amtsrådskrederne, indbefattende de der liggende Kjøbstæder, og forsaavidt gør man en Forandring i den bestaaende Lovgivning, hvorefter disse Udgifter bæres dels af enkelte Kjøbstæder og undtagelsesvis af flere Kjøbstæder i Forening. Meningen er altsaa, at den anden Halvdel skal bæres af de større kommunale Kredse og ikke af de enkelte Kjøbstæder, men skulde det findes nødvendigt, saa kan der jo ikke være Noget i Veien for, at det blev udtalt om muligt endnu bestemtere, end det er udtalt. Forsaavidt man har gjort nogle Bemærkninger ved Maaden, hvorpaa disse Erstatningskrav skulle afgjøres, som kunne opstaa, navnlig efter §§ 4, 14 og 16, saa skal jeg bemærke, at det, der for Ministeriet er Hovedsagen, er jo egentlig det, at de henviser til en simplere, hurtigere og ogsaa billigere Afgjørelse end Domstolenes, fordi man er gaaet ud fra, at det vilde blive meget vanskeligt for Domstolene at afgjøre dem. Det er Spørgsmaal, som der, naar de skulle procederes, næsten alle sammen kan gjøres meget store Numre ud af, og som i sig selv blive meget vanskelige at afgjøre og i mange Tilfælde til skyvende og sidst udelukkende komme til at hvile paa et Skjøn. Derfor vilde det anses for gavnligt, baade for det Offentlige og for Borgerne, om der kunde findes en simplere og mere summarisk Maade at afgjøre disse Spørgsmaal paa, ligesom man ogsaa er gaaet ud fra, at det vistnok vilde være gavnligt for Publikum, som, naar Sagerne bleve afgjorte efter et mere administrativt Billigheds skjøn, maaske vilde faae Erstatning i mange Tilfælde, hvor Domstolene ikke vilde tilljende dem det, fordi de ikke kunne føre Bevis for Kausalitetsforbindelsen osv. osv. Det er egentlig det, der er Hovedsagen. Skulde man mene, at det ikke gaar an, at lade Magistraten i Kjøbenhavn og Dvertilsynet udenfor Kjøben-

havn have den endelige Afgjørelse deraf, kunde der vel nok findes en eller anden Form, hvor man uden at opgive Principet om den administrative Afgjørelse af disse Spørgsmaal kunde henlægge den sidste Afgjørelse paa et Sted, der er mere upartist og stod fjernere fra de Foranstaltninger, som give Anledning til Kravene. Jeg skal til Slutning kun bemærke, at for saa vidt man har ment eller sagt, at denne Lov vilde give Justitsministeriet Anledning til at savne en mere bevægelig Autoritet end Sundhedskollegiet, navnlig paa Grund af Hurtigheden, hvormed Afgjørelserne træffes, saa skal jeg dertil bemærke, at det jo ganske vist ikke vil være af Veien at faae en saadan, og der har jo ogsaa været paataent Forandringer i Sundhedskollegiets Organisation, just ikke i den Retning, at man skulde gaa over til en Medicinaldirektør i Stedet for Sundhedskollegiet, men i Henseende til at have et Forretningsudvalg indenfor Sundhedskollegiets Omraade, men jeg tror ikke, at det er hensigtsmæssigt at sætte den Foranstaltning, hvorom der her er Tale, i Forbindelse med dette Spørgsmaal, som vistnok vil blive Gjenstand for megen Tvist fra mange forskjellige Sider. Som Forholdene nu ere, kan Ordningen nok have sine Mangler, men, som det altid gaar ved gamle Institutioner, finder man i Praxis paa at hjælpe sig, og det er jo ogsaa nu saaledes, at i en Mængde Tilfælde delegerer Sundhedskollegiet enten til sin Dekanus eller til et mindre Udvalg af 2 eller 3 Medlemmer Forretninger af en vis Art. Skulde der opstaa Epidemier i Landet, saaledes at disse Foranstaltninger i et større Omfang maatte komme i Virksomhed, saa er jeg ganske overbevist om, at Sundhedskollegiet for sin egen Skyld saavel som ogsaa for Sagens Skyld vil finde Grund til at træffe et af de Expedienter, jeg her har omtalt, at delegerer et Udvalg paa 2 eller 3 Medlemmer, som saa maa finde sig i at bringe det Offer til det offentlige Vel, at staa til Tjeneste til enhver Tid, og daglig, om det skal være, indfinde sig i Justitsministeriet for at give Svar paa de Spørgsmaal, man maatte rette til dem. Jeg tror, at det kan man være fuldt overbevist om, at i Sundhedskollegiet selv saavel som i Bøgestanden i det Hele vil der være en saadan Følelse af Pligt og Ansvar i et saadant Tilfælde, at man vil kunne vente, at disse Mænd, uagtet de ere ulønnede, ville bringe de Offre, som det Almindeliges Vel kræver.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.